

LBRIS

We know
books

**Romanele lui
JOHN GRISHAM
apărute la Editura RAO**

...Și vreme e ca să ucizi

Firma

Cazul Pelican

Clientul

Camera morții

Omul care aduce ploaia

Juriul

Partenerul

Avocatul străzii

Testamentul

Frăția

Campionul din Arkansas

Un altfel de Crăciun

Moștenitorii

Maestrul

Ultimul jurat

Mediatorul

Nevinovatul

Apelul

Asociaatul

Ford County

Mărturisirea

Theodor Boone: Puștiul

avocat

Theodor Boone: Răpirea

john
grisham

FOTBAL
ȘI PIZZA

editura rao

IBDIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRISHAM, JOHN

Fotbal și pizza / John Grisham; trad.: Gabriel Stoian;

ed. a 2-a. - București; Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-359-0

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Această carte este dedicată editorului meu, Stephen Rubin, un mare iubitor al tuturor celor italienești: operă, mâncare, vin, modă, limbă și cultură. Poate că nu și fotbal.

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
Playing for Pizza
© 2007 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-359-0

Capitolul 1

Un pat de spital, măcar de atâta lucru putea fi sigur, dar și certitudinea asta ba apărea, ba dispărea. Îngust și tare, având de o parte și de alta niște bare metalice drepte, ca niște santi-nele, parcă pentru a descuraja orice dorință de evadare. Cearșafurile erau simple și orbitor de albe. Conform standardelor igienice. Încăperea era cufundată în beznă, însă câteva raze de soare încercau să se strecoare printre lamele stururilor ce acopereau fereastra.

A închis ochii la loc, dar până și un simplu gest ca acela îi dădea dureri. Apoi i-a deschis și, vreme de un minut, într-o tăcere ce părea să nu se mai termine, a reușit să-și țină pleoa-pele întredeschise și să se concentreze asupra acelei lumi mă-runte și aburoase. Zăcea întins pe spate, ținut de cearșafurile cu care fusese înfășurat ferm. A observat un tub ce cobora dinspre stânga lui și dispărând undeva în spate. A auzit o voce îndepărtată, răsunând pe hol. Apoi a făcut greșeala de a încerca să se miște, doar o tentativă de a-și aranja capul mai bine, și nu a reușit. Săgețile arzătoare ale durerii l-au izbit în țeastă și în gât, silindu-l să scoată un geamăt puternic.

– Rick. Te-ai dezmeticit?

Glasul îi era cunoscut și imediat îi fața ochilor a apărut fața celui care îi vorbise. Arnie era atât de aproape, încât îi simțea respirația.

– Arnie? a făcut el, cu o voce firavă, scârțâită.
După care a trebuit să-și înghită nodul din gât.
– Eu sunt, Rick, slavă Cerului că te-ai trezit!
Arnie, impresarul, mereu alături de el în momente importante.

– Arnie, unde sunt?
– În spital, Rick.
– Asta am priceput. Dar de ce?
– Când ți-ai revenit? a întreat Arnie găsind comutatorul și aprinzând o lampă aflată alături de pat.

– Nu știu. Acum câteva minute.
– Și cum te simți?
– Parcă mi-a zdrobit cineva țeasta.
– Cam așa ceva. Treci tu și de asta, ai încredere-n mine.

„Ai încredere, ai încredere-n mine.“ De câte ori nu-l auzise pe Arnie cerându-i exact asta... Adevărul era că nicio dată nu avusese încredere deplină în nimeni și nici nu găsea vreo justificare plauzibilă să înceapă tocmai acum. Ce știa Arnie despre traumatisme cerebrale ori despre rana mortală pe care, probabil, i-o pricinuisese careva?

Rick a închis din nou ochii și a respirat adânc.

– Ce s-a întâmplat? a întreat el moale.

Trecându-și palma peste capul lipsit de păr, Arnie a ezitat. A aruncat o privire spre ceas, a văzut că era 4 după-amiază; așadar, clientul lui zăcuse fără cunoștință aproape douăzeci și patru de ore. „Nu tocmai suficient“, s-a gândit el, întristat.

– Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești? l-a întreat Arnie, în vreme ce, atent, și-a lăsat ambele coate pe bara orizontală a grilajului ce înconjura patul și s-a aplecat în față.

După o pauză, Rick a reușit să spună:

– Mi-aduc aminte cum venea Bannister spre mine.

Arnie a pocnit din buze și l-a corectat:

– Nu, Rick, asta a fost cea de-a doua comoție, petrecută acum doi ani la Dallas, când jucai la Cowboys.

Derularea acelei întâmplări l-a făcut pe Rick să scape un gemăt, și asta nu i-a priit nici lui Arnie, deoarece și-a adus aminte cum clientul lui fusese prins ghemuit aproape de linia de tușă, holbându-se la o majoretă când jocul se mutase pe partea lui, ajungând să fie strivit, pierzându-și și casca de protecție în învălmășeala creată de ghemul acela de trupuri ce trebuie să fi cântărit vreo tonă. Două săptămâni mai târziu, cei de la Dallas l-au pus pe liber și au găsit o altă rezervă de quarterback¹.

– Rick, la Seattle ai fost anul trecut, iar acum te afli la Cleveland, în echipa Browns, sau ai uitat?

Rick și-a adus aminte și a gemut ceva mai tare.

– În ce zi suntem? a întreat el, acum reușind să-și țină ochii deschiși.

– Luni. Meciul a fost ieri. Mai ții minte ceva din el? „Cu puțin noroc, sper să fi uitat totul“, ar fi vrut el să spună. O să chem o asistentă. Așteptau să-ți revii.

– Mai stai, Arnie. Vorbește cu mine. Ce s-a petrecut?

– Ai dat o pasă, după care te-au făcut sendviș. Purcell a venit lansat și te-a luat pe sus, cât pe ce să-ți rupă capul. Nici n-ai apucat să-l vezi venind.

– Dar ce căutam eu în joc?

A, asta era o întrebare grozav de potrivită, care dădea apă la moară tuturor comentatorilor sportivi de la posturile de radio din Cleveland și din partea de nord a Vestului Mijlociu. Ce căuta EL în acel joc? De ce fusese introdus EL? De unde dracu' apăruse și EL?

¹ Cel mai important jucător al unei echipe de fotbal american. El este practic „căpitanul“ echipei. Dirijează acțiunile ofensive, primind mereu mingea și alegând strategia de urmat. (n.red.)

– Eu zic să vorbim altă dată despre asta, a propus Arnie, iar Rick a acceptat, pentru că se simțea prea slăbit să se ia la hartă.

Cu mare greutate, creierul lui zdruncinat se frământa în-țetșor, desprinzându-se din ceturile comei și încercând să se trezească deplin. Browns, deci. Stadionul Browns, într-o duminică după-amiază foarte rece, în fața unui public venit în număr record. Meci de calificare, ba nu, mai mult de-atât – meciul pentru titlul în AFC¹.

Terenul era înghețat, tare ca betonul, și la fel de rece.

În salon a sosit o asistentă, iar Arnie tocmai o anunța:

– Cred că a ieșit din starea aceea.

– Grozav, a spus femeia, nu tocmai entuziasmată. Mă duc să caut un doctor.

(Asta cu și mai puțin entuziasm.)

Rick a urmărit-o plecând, făcând efortul să nu-și miște capul. Arnie își pocnea degetele și se pregătea să o șteargă la ale lui.

– Ascultă, Rick, trebuie s-o iau din loc.

– Sigur, Arnie. Îți mulțumesc.

– Nici o problemă. Ascultă, nu-mi vine ușor să-ți spun asta, așa că o să fiu direct. Cei de la Browns mi-au telefonat azi-dimineață... Wacker, mai precis... Te-au pus pe liber.

Acea anulare a contractului devenise deja un ritual ce se petrecea la încheierea fiecărui sezon.

– Îmi pare rău, a zis Arnie, dar asta numai pentru că se vede silit s-o spună.

¹ AFC – American Football Conference. Câștigătoarea AFC primește Cupa Lamar Hunt, apoi joacă finala, numită Super Bowl, cu câștigătoarea NFC (Northern Football Conference), în prima duminică din luna februarie. Echipa câștigătoare primește Trofeul Vince Lombardi, iar ziua meciului este aproape o sărbătoare națională americană. AFC și NFC sunt cele două conferințe ale NFL (National Football League). (n.tr.)

– Vorbește cu celelalte echipe, a zis Rick, cuvinte pe care nu le rostea pentru prima oară.

– Nu va fi nevoie, bineînțeles. M-au sunat ele deja.

– Grozav!

– Nu tocmai. M-au sunat să mă prevină că nu te vor. Regret, băiete, dar s-ar părea că aici se cam încheie cariera ta.

Nu încăpea nici o îndoială că se pusese definitiv punct carierei lui Rick, dar pe Arnie nu-l lăsa inima să fie chiar atât de sincer. Poate mâine. Rick trecuse pe la opt echipe în șase ani. Doar cei de la Toronto Argonauts avuseseră curajul să încheie un contract cu el și pentru al doilea sezon. Orice echipă avea nevoie de o rezervă pentru quarterback, iar Rick se potriveau perfect aceluia rol. Problemele începeau însă când el era introdus în teren.

– Trebuie să fug, a spus Arnie aruncând din nou o privire la ceas. Și, ascultă-mă, dacă ții la tine, nu deschide televizorul. Sunt ca niște fiare de răi, mai ales pe ESPN.

S-a plesnit cu palma pe genunchi și a ieșit ca fulgerul din cameră. În fața ușii se aflau doi bodyguarzi care stăteau pe scaune pliante și se străduiau să rămână treji.

Arnie s-a oprit la camera asistentelor și a schimbat câteva cuvinte cu doctorul care, în cele din urmă, a pornit pe hol, a trecut de paznici și a intrat în rezerva lui Rick. L-a consultat pe acesta cu destulă răceală – efectuând un control de rutină, fără să aibă chef de conversație. Avea să urmeze controlul neurologic. Încă o comoție foarte sănătoasă, nu cumva asta este a treia?

– Așa mi se pare, a răspuns Rick.

– Nu te-ai gândit să-ți găsești altă slujbă? I-a întrebat medicul.

– Nu.

„Poate c-ar fi cazul, a gândit medicul, și asta nu doar din cauza creierului tău zdruncinat. Trebuie să interpretezi cele

trei pase ce ți-au fost interceptate în unsprezece minute drept un semn că nu mai ai nici o chemare pentru fotbal.“

Apoi, în tăcere, au apărut două asistente care l-au ajutat pe medic la analize și la treburile de hârțogărie. Nici una nu i-a adresat vreo vorbă pacientului, deși acesta era un atlet profesionist, necăsătorit, deosebit de atrăgător și cu un corp de invidiat. Și tocmai în acele momente, când el avea nevoie de o privire încurajatoare mai mult ca niciodată, lor nici nu le păsa de el.

Imediat ce a rămas din nou singur, Rick a început să caute din ochi telecomanda. Într-un colț al rezervei, pe perete era suspendat un televizor cu ecran mare. Avea de gând să intre direct pe canalul ESPN și să se lămurească o dată pentru totdeauna. Îl dureau toate, clipă de clipă, nu doar capul și gâtul. Ceva ce semăna a rană deschisă, făcută de un șis, îi dădea dureri în șale. Iar cotul stâng îl durea intermitent.

Făcut sendviș? El avea senzația că fusese prins sub roțile unei basculante.

Una din asistente revenise, aducând o tăviță cu niște pastile.

– Unde este telecomanda? a întrebat-o Rick.

– A, televizorul-i stricat.

– L-a scos Arnie din priză, nu?

– Ce-a scos?

– Televizorul.

– Cine-i Arnie? a întrebat ea, în timp ce pregătea seringă în care pusese un ac destul de mare.

– Ce e aia? a vrut să știe Rick, uitând o clipă de Arnie.

– Vicodin. Te va ajuta să dormi.

– M-am săturat de somn.

– Așa a decis doctorul, înțelegi? Ai nevoie de odihnă, cât mai multă.

A golit conținutul seringii în punga de perfuzii și, vreme de câteva clipe, a privit lichidul limpede.

– Ești susținătoare a echipei Browns? a întrebat-o Rick.

– Eu, nu, soțul meu.

– Și a mers la meciul de ieri?

– Da.

– Cât de rău a fost?

– Mai bine să nu știi.

Când s-a trezit, Arnie era din nou lângă el, stând pe un scaun alături de pat și citind ziarul *Cleveland Post*. În josul primei pagini, Rick a reușit să distingă titlul: „Fanii au luat spitalul cu asalt“.

– Cum?! a exclamat Rick tare cât l-a ținut glasul.

Arnie a lăsat brusc ziarul în jos și a sărit în picioare.

– Ai pășit ceva, băiete?

– Mă simt minunat, Arnie. Ce zi e?

– Marți, marți dimineața de tot. Cum te mai simți, puștiule?

– Dă-mi și mie ziarul ăla.

– Ce vrei să afli?

– Arnie, ce se petrece?

– Ce anume vrei să știi?

– Totul.

– Te-ai uitat la televizor?

– Nu. Pentru că l-ai scos din priză. Stai de vorbă cu mine,

Arnie!

Arnie și-a pocnit degetele, apoi s-a îndreptat alene către fereastră, unde a dat puțin stourile deoparte. S-a uitat prin ele de parcă de afară ar fi pândit cineva pus pe rele.

– Ieri au venit niște huligani care au făcut scandal. Poliția a rezolvat situația, arestând vreo zece, doisprezece. Niște brute.

Fani de-ai lui Browns.

– Câți?

– Ziarele spun că vreo douăzeci. Niște bețivi.

— Dar de ce-au venit aici, Arnie? Rămâne între noi — între impresar și jucător. Ușa e închisă. Te rog să mă luminezi și pe mine.

— Au prins de veste că te afli aici. Sunt mulți cei care ar dori să-ți spună câte ceva de dulce în zilele astea. Ai primit o sută de amenințări cu moartea. Lumea e pornită rău pe tine. M-au amenințat până și pe mine. Arnie s-a rezemat de perete, având pe față o expresie de ușoară satisfacție, generată de ideea că acum viața lui merita să fie pusă în pericol. Tot nu ți-ai amintit? I-a întrebat el.

— Nu.

— Browns îi conduceau pe cei de la Broncos cu șaptesprezece la zero și mai erau unsprezece minute de jucat. Iar acel zero nici nu putea descrie cât de tare o luau ăia pe co-coașă. După trei sferturi din meci, ofensiva celor de la Broncos abia dacă reușise să câștige în total optzeci și unu de yarzi și izbutiseră trei, bagă de seamă, trei prime down-uri¹... Îți sună familiar?

— Nu.

— Pe post de quarterback a fost introdus Ben Marroon, pentru că Nagle s-a ales cu o întindere a tendonului popliteu în primul sfert de oră al meciului.

— De asta-mi aduc aminte.

— Când mai erau unsprezece minute de joc, Marroon a fost placat urât de tot când a întârziat o pasă. De aceea l-au scos de pe teren cu targa. Nimeni nu și-a făcut griji, pentru că Browns are o apărare care ar putea opri și tancurile generalului Patton. Și atunci ai intrat tu în locul lui, fiind la al treilea down și având de recuperat doisprezece yarzi, și ai aruncat

¹ Down = încercare de a înainta cu mingea în terenul advers. O echipă are la dispoziție 4 down-uri pentru a parcurge 10 yarzi. Dacă se parcurg cei 10 yarzi, urmează un nou prim down și alte 4 încercări pentru 10 yarzi. Dacă nu se parcurge distanța de 10 yarzi, se pierde posesia. (n.red.)

o pasă nemaipomenit de frumoasă către Sweeney, numai că el joacă la Broncos, bineînțeles, și după ce omul a alergat patruzeci de yarzi, a pătruns nestingherit în terenul de țintă. Touchdown¹. Mai ții minte ceva din astea?

Rick a închis ochii încet și a zis:

— Nu.

— Nici nu te omori prea tare. Ambele echipe temporizau, jucând la punt², chinuindu-se să mențină posesia, după care cineva de la Broncos a scăpat mingea. Când mai erau șase minute de joc, la un al treilea down pentru a cuceri opt yarzi, ai prins mingea lângă tușă și ai vrut să i-o pasezi lui Bryce printr-un hook³, dar pasa a fost prea înaltă și a fost prinsă de cineva în tricou alb, adică de un adversar, nu mai țin minte cum îl cheamă, dar omul știe să alerge, așa că a reușit să pătrundă în terenul vostru de țintă. Șaptesprezece la paisprezece. Lumea s-a încins, și-ți dai seama, erau peste optzeci de mii de spectatori. Cu câteva minute mai devreme, oamenii sărbătoreau deja victoria. Prima finală de Super Bowl din istoria echipei, chestii dintr-astea. Broncos au degajat balonul, cei de la Browns au repus mingea de trei ori în joc fără să înainteze deloc, deoarece Cooley nu era în stare să facă jocul de pase, așa că Browns recurg la o lovitură de picior ca să îndepărteze pericolul. Sau, mai curând, încearcă. Snap⁴-ul de la centru pleacă prost și mingea este scăpată, un jucător de la Broncos

¹ Esecu în variantă americană. Valoarea unui touchdown este de 6 puncte. (n.red.)

² Lovitură de picior folosită de obicei în cel de-al patrulea down, procedeu la care se apelează pentru a muta jocul cât mai departe în terenul advers. (n.tr.)

³ Atac cu pasă în care receiver-ul prinde mingea cu fața la linia de angajare, după care transmite mingea către un alt jucător, care aleargă spre terenul de țintă advers. (n.tr.)

⁴ Acțiune a echipei aflate în ofensivă, când center-ul pasează mingea de la linia de angajare spre quarterback sau spre alt jucător, în funcție de schema de joc stabilită. (n.tr.)